

noget dertil. Jeg kan ikke fratage ham den, men jeg finder ingen som helst Grund til den, thi det, vi her gøre, er fuldt forsvaret. Og dersom der ikke kommer noget ud af Lovforslaget, hvad er saa Grunden dertil? Saa er det i første Række den, at den ærede Minister siger, at han ikke kan tiltræde vor Ændring, og naar den ærede Minister siger det, kan han jo godt stille sig saaledes, men saa er det ham, der er Hindringen, idet han ikke giver sin Støtte til en eventuel Mægling, saaledes at Tingene kunne komme overens om noget. Men det maa blive hans Sag, det skal jeg ikke blande mig i.

Naar det i øvrigt er blevet sagt, at hele dette Spørgsmaal om Stempelfrihed for Livsforsikringspolicier var afgjort ved Loven i Fjor, saa er det en fuldstændig Misforstaaelse. Fordi man taler om Stempelfrihed ved en stor, omfattende Lovs Behandling i en vis Relation, har man ikke afgjort alle Spørgsmaalene i denne Sag. Det, vi talte om den Gang, var at indføre Stempelfrihed for danske Selskabers Policier, saaledes at der skulde være Lighed i saa Henseende her i Kongeriget Danmark for alle Livsforsikrings-selskaberne, og saaledes at Statsanstalten ikke skulde monopoliseres paa Borgernes Bekostning. Det var jeg imod den Gang, og jeg finder, at det da vedtagne er en Uret, en Plet, som vi desværre ikke have kunnet aftvætte; den findes endnu i Loven, og den maa blive der. Men Lighed for Loven maa være det, vi ville have, Stempelfrihed for de danske Selskaber i Modsætning til Udlandets, idet vi mene, at vi nok kunde yde vore egne Selskaber denne lille Fordel. Men det er noget ganske forskelligt fra det at yde en Bistand til Smaafolk. Det er ikke selve Livsforsikringspørgsmaalet i det store og hele, som vi her have under Behandling, men kun denne ene Fase deraf, nemlig det Spørgsmaal, hvorledes kunne vi støtte Smaafolk ved en saadan Begunstigelse, noget, hvortil jeg, som sagt, meget gerne er med, men som andre altsaa ville modsætte sig og forhindre.

Den ærede Minister ytrede, at hvis man skulde tage et saadant Ændringsforslag som det, vi her have stillet, maatte der flere Ændringer deri. Navnlige mente han, at det var nødvendigt heri at optage en Bestemmelse om Livrente. Jeg ved ikke hvorfor. Han vilde ikke give Begunstigelse for Livsforsikringspolicier alene. Det kunde man dog godt. I de Statutter, jeg holder i min Haand for Arbejdernes Livsforsikrings-selskab, omtales end ikke

Livrente. Det har for Øjeblikket, efter hvad Lovene sige, ikke andet end Livsforsikring med Udbetaling og Børneforsikring, men ikke noget med Livrente. Altsaa, hvis vi holde os paa den Grund, hvorpaa vi nu staa med Hensyn til dette Punkt, vilde det være ganske adækvat. Og dertil kommer, at medens der blandt Smaaforsikringer vil kunne ventes et ret stort Marked, ret mange, der ville indlade sig derpaa for at faa en i hvert Fald for dem større Sum udbetalt en Gang i levende Live, er det meget sjældent, at man i disse Samfundsklasser har Raad til at sikre sig en Livrente, der jo er forbunden med mange særlige Omstændigheder, som jeg ikke skal komme ind paa for ikke at spille Tiden. Det er altsaa uden nogen Grund, naar den ærede Minister henviste hertil. — Endvidere sagde han, at saa maatte man ogsaa have en Bestemmelse om, at det skulde paalægges alle Livsforsikrings-selskaber i deres Spørgeskema at forlange Oplysning om, hvorvidt vedkommende havde forsikret sig andre Steder. Naar man kender lidt til Livsforsikringsvæsenet — og jeg kender meget dertil —, vil man vide, at der neppe er et eneste ordentligt Selskab, der ikke allerede har et saadant Spørgsmaal, thi det er en umaadelig vigtig Oplysning. Den er af den allerstørste Betydning for Bedømmelsen af, om en Mand kan tages til Forsikring eller ikke. Vi behøvede altsaa ikke at have noget i Loven herom. Men desuden vilde Selskaberne gøre det for deres egen Skyld. De have jo ligefrem et Ansvar, hvis der sker Stempelovertredelser, naar de vide, at Stempelfriheden kun gælder i Tilfælde af, at vedkommende Person har forsikret sig kun for 1,000 Kr., ikke har forsikret sig før. De ere derfor nødsagede til at skaffe sig Oplysning derom for deres egen Skyld, da de ellers ville paadrage sig en meget betydelig Stempelmulkt.

Hvad Kontrollen angaar, ved jeg meget vel, at det ikke er let at kontrollere, og jeg har ogsaa allerede sagt, at det ikke vilde blive nogen let Sag, der vil ganske sikkert slippe nogle Policier udenom uden at blive stemplede. — Men tror den ærede Minister, som staar i Spidsen for Kontrollvæsenet med Stempeloven, at han eller hele hans Stab af Embedsmænd ere i Stand til at kontrollere denne Lovs Overholdelse, saaledes at der ikke daglig sker mange Overtrædelser, saa tager han ganske fejl. Thi alle vide, at det er ganske umuligt at kontrollere dette. Der udstedes jo Mand og Mand imellem mange Doku-